

(המשך מעמוד 27)

מידבר שומם. כל טיסות החברה מסומנות בקווים אדומים. אין קו אדום לישראל. החברה התאימה את עצמה לקהל-הנוסעים בקווים הערביים, והנפיקה להם מפה מיוחדת.

זה מחדיר לתודעתנו: למעשה, אנחנו כבר נמצאים איכשהו בערב. וגם זאת: זהו המצב שמת ברגע שבו דרך אנוואר אל-סאדאת על אדמת ישראל.

באמצע הטיסה חילקו לנו טפסים למען ביקורת הגבולות והמכס במצרים. הטופס כתוב בערבית ובאנגלית. אני מתחיל למלא: לא: השם כך וכך, הנתיבות: ישראלית. מיספר הדרכון: כך וכך. הוצא ב: תל-אביב. הרגשה מוזרה.

הרגשה שהשלוש באמת מגיע.

הקפטן מודיע שבקאהיר מזג-האוויר הוא 24, אין עננים. בעוד שעה צריכים להגיע. קצת מוזר. כמה שנים חיכינו לרגע הזה; כמה פעמים בשנים האלה ניסיתי לארגן לי נסיעה לקאהיר. כמה פעמים נאמר לי: זה אפשרי, אבל לא כעת, והנה, אם הכל יהיה בסדר, בעוד שעה אהיה בקאהיר. מור.

זהו! אנחנו הוצים בדיוק את החוף המצרי. למטה — אורות. כביש מואר באור צהוב. אנחנו מעל למצרים! למטה, עיירה גדולה, לא, עיר גדולה. כבישים מוארים יפה. זוהי אלכסנדריה. באמצע נהר גדול. משני הצדדים ים של

הרצאה במכון

עורכו הראשי של העולם הזה, אורי אבנרי, נושא הרצאה בפני חברי המכון המצרי לעיונים פוליטיים ואסטרטגיים. אחרי שהוחזן

על-ידי חברי המכון להשתתף בדיון מיוחד על סיכויי ועידת קאהיר. רוב חברי המכון הכירו רבים ממאמריו של אבנרי ואף ציטטו כמה מהם. בין המשתתפים היו גם שלוש נשים.

נמליה-תעופה. אנחנו מתקרבים למסלול. אנחנו מעל למסלול. עוד רגע. עוד רגע. זהו. הגלגלים נגעו באדמת מצרים. הגענו.

המטוס נע על המסלול. נשמעת המוסיקה היוונית של המטוס. פיתאום יורדת עלי אדישות גמורה. אולי יותר מדי אפיי-לו. אני נינוח לגמרי. הנה אנחנו עומדים... עומדים לרדת מן המטוס. לא ייאמן. אני עומד באמצע אולם הקבלה של נמליה-תעופה של קאהיר. כשנכנסנו ראינו תור ארוך ליד דלפק שמעליו נאמר: "קבלת ויזות". לנו אין

אורות. גשרים מוארים. בניינים גדולים מוארים.

ממשיכים לטוס. שנינו מתוחים: איך יתייחסו אלינו? איכשהו יש לנו הרגשה בטוחה: הכל יהיה בסדר.

אנחנו נוסעים מעל לנוף חשוך, כנראה המידבר. בדרך אל קאהיר שאליה צריכים להגיע תוך כמה דקות.

עוד עיר. באמצע נהר. אנחנו כבר די נמוכים. רואים את המכונות הנוסעות בכביש.

עוברים כפרים, איים של אור בנוף החשוך. מתקרבים לקאהיר. זהו. מורידים את הגלגלים. מדליקים

מנכ"ל ההסברה

מוריס סעד אל-דין, ראש רשות העיתונות וההסברה המצרית, שהוא בעל מעמד של מנכ"ל משרד ממשלתי ואחד מאנשי המפתח במישור של סאדאת, מעיין בגיליון החגיגי של העולם הזה אשר הוצא לרגל ביקורו של נשיא מצרים, סאדאת בירושלים.

..לא לפירסום

אבנרי בשיחה, שלא לפירסום עם תחסיין באשיר, מי שהיה יועצו הקרוב של סאדאת ודוברו וכעת פקיד בכיר במשרד-החוץ. בקאהיר טוענים כי באשיר השתתף בכתיבת נאום של סאדאת בכנסת.

במערכת „אקטובר“

אורי אבנרי משוחח עם חברי מערכת השבועון אקטובר, שעורכו, אניס מנסור, לנשיא מצריים. בפגישה נכח גם מומחה החלל המצרי מיספר 1 (ממושאף, קיצוני משמאל), הפועל עתה בארצות-הברית.

את השלט: להדק את החגורה. שלמה אומר שיש לו דפיקות-לב. אני מסתכל מסביב. שאר הנוסעים אדישים לגמרי. עוד נחיתה, עוד עיר, הם לא מעלים בדעתם מה מרגישים אנחנו.

אנו יושבים במטוס. מדברים עיברית בקול רם. באמצע קהל ערבי, ואיכשהו מתרגלים מהר גם למצב הוה.

שכן, מהצד השני של המעבר, שמע אותנו ואיכשהו ניחש מה אנחנו. הוא שאל את שלמה: „אתם — משם?“ שלמה אומר כן. האיש אומר: „אל תדאגו, זהו המקום הכי ידידותי בעולם.“

למטה חושך, חושך, חושך. אנחנו נמור כים מאד. אני רואת את אורות מסלול

שלמה התחיל לצלם. הקציין הצעיר לא ידע מדוע, אך סבר שזהו תייר בעל שיגי עוץ-צילום. הוא הודקה במיקצת, חייה, התיישב בפווה מתאימה.

הגשתי לו את הדרכון שלי. הוא התחיל לעלעל בו, בלי כל התרגשות. לפתע, כעבור כמה דקות, תפס כי זהו דרכון ישראלי. הוא שאל: „עיתונאים?“ באדי-

